

1686 г.

№ 61. Монастирь Св. Якимъ Осоговски.

Този монастирь се намира въ българскитѣ прѣдѣли на сѣверна Македония, които били подчинени духовно на Печската сръбска патриаршия. Прѣзъ 1686 г. печскиятъ патриархъ Арсени Черноевичъ споходилъ Осоговския монастирь и записалъ за тая случка собственоръчно въ едно евангелие между друго слѣднитѣ редове: . . . иже по благодати прѣскетаго и животворещаго дѹха данними власти всехъ сръбскихъ и поморскихъ и българскихъ земль: и прїидѹхъ здѣ къ монастирь Осоговъ (И. С. Ястребов, Податци за историју српске цркве. У Београду 1879, стр. 83).

1690—1737 г.

№ 62.

Косово.

Прѣзъ 1689 г. между Австрия и Турция почна дълга война, която се завърши съ Карловецкия миръ 1699 г. Австрийцитѣ изпърво имаха успѣхи; тѣ навлѣзоха въ западна България и сѣверна Македония, прѣвзеха Скопје, запалиха Велесъ, проникнаха до Шипъ, Кюстендилъ, Дупница, Перникъ и др. Християнското население въ тия мѣста се подигна срѣщу турската власть и се присѣдини къмъ едновѣрнитѣ австрийски войски. Но когато прѣзъ януари 1690 г. послѣднитѣ бѣха разбити при Качаникъ и почнаха да отстъпватъ на сѣверъ, съ тѣхъ се повлѣче компрометираното българско население отъ сѣверна Македония и особено сърбитѣ отъ Косовско. Всичко току-речи по-будно и по-имотно отъ сърбитѣ въ Косово, начело на патриарха Арсения III и духовенството, забѣгна въ Австрия, дѣто и остана. Опустѣлото и благодатно Косово бѣ заселено отъ албанци, които слѣзоха отъ планинитѣ въ полето и придадоха новъ етнографски ликъ на сръбското Косово. Въ Косово се заселиха тогава и турци отъ Македония и българи, главно отъ гражданското, занаятлийско съсловие. Българи колонисти е имало и по-рано въ Косовско. Друго по-малко прѣселение на сърби отъ Косово въ Австрия стана и прѣзъ войната 1737 г., когато избѣга заедно съ народа и патриархъ Арсени IV Шакабента.